

-
OPET HOĆEMO ORUŽJE!

Naravno, tome je mogao da posluži ovakav mirovni ugovor. U bezmernosti njegovog ugnjetavanja, u besramnosti njegovih zahteva leži veliko propagandno oružje za buđenje zaspalog životnog duha nacije. Onda se svakako, počev od bukvara deteta do zadnjih novina, svako pozorište i svaki bioskop, svaki stub za plakate i svaki slobodan zid od dasaka mora staviti u službu ove jedine velike misije, dok se plačljiva molitva naših današnjih društvenih patriota "Bog, oslobodi nas!" u mozgu najmanjeg deteta ne preobrazi u ličnu molbu: "Svemoguću boge, bJagosJovi jednom našem oružju; budi tako pravedan, kao što si uvek bio; presudi sada, da li zaslužujemo slobodu; gospode, bJagosJovi našu borbu!"

Sve se propustilo i ništa se nije učinilo!

Ko će se čuditi ako naš narod nije takav, kakav bi trebao i mogao da bude? Ako ostali svet u nama vidi samo pandura, uslufignog psa, koji zahvanlo liči ruke, koje su ga prethodno tukle?

Sigurno da našu SpOSObnOST savezništva danas opterećuje naš narod, a najteže naše vlade. One su u svojoj pokvarenosti krivci, da nakon osam godina najbezmernijeg ugnjetavanja ima tako malo volje za slobodom.

Koliko je aktivna politika savezništva povezana sa neophodnom proćenom našeg naroda, toliko je Ona Opet uslovljena postojanjem vladajuće sile, koja ne liči da bude nadničar stranim dnevama, nadzornik sopstvene snage, već međutim, glasnik nacionanle savesti.

Ako naš narod ima državno vodstvo koje u tome vidi svoju misiju, onda neće proći ni čest godina a hrabrom spoljnopoličkom vodstvu Rajha će na raspolaganju stajati isto tako hrabra volja naroda čednog slobode.

Drugo je zamerci, velikoj poteškoći obrata neprijateljskih naroda u prijateljske saveznike, se ovako moći odgovoriti:

Opšta antinemačka psihoza koja se u ostalim zemljama pothranjuje ratnom propagandom, će nužno postojati tako dugo, dok preko svima vidljivog uskrsenja nemačke volje za samoodržanjem nemački Rajh opet ne dobije karaktere crte drlake, koja igra na opštoj evropskoj šahovskoj tabli je sa kojom se može igrati. Tek kad se u vladi i narodu neophodna sigurnost za moguću sposobnost savezništva pojavi kao data, jedna ili druga sila iz paralelnih interesa moći da misli na to da propagandističkim delovanjem preformira javno mnjenje. I ovo prirodno zahteva godine ustrajnog spretnog rada. Upravo u neophodnosti ovog dugog trajanja preobraćanja naroda je zasnovan oprez kod njegovog predliživanja tj. ovoj se delatnosti neće pristupiti ako se ne poseduje neophodno uverenje u vrednost takvog rada i njegovih plodova u budućnosti. Neće se na praznom hvalisanju više ili manje duhovitog ministra spoljnih poslova hteti menjati duševno usmerenje nacije, a da se nema opipljiva garancija realne vrednosti nOVOg. To bi inače dovelo do

404 i
j

potpunog rasepa javnog mnjenja. Najpouzdanija sigurnost mogućnosti

kasnijeg povezivanja sa jednom dr~vom nije zasnovana u naduvanim frazama pojedinih ~lanova vlade, vec u OCiglednoj stabilnosti odredene, svrhovite tendencije vlade kao i u analogno orijentisanom javnom mnjenju. Vera u to ce utoliko biti ~vr~ca, ~to je veCa OCigledna aktivnost vladajuce sile na polju propagandisti~ke pripreme i podr~ke njihovog rada i ~to se nedvosmislenije obmuto volja javnog mnjenja ogleda u tendenciji vlade.

Jedan ce se narod dakle -u našem polo1-aju -smatniti sposobnim za saveze onda, kada vlada i javno mnjenje objave i zastupaju istu fanaticnu volju za oslobodilackom borbom. Ovo je pretpostavka za preobraccanje javnog mnjenja koje treba zapo~eti, u drugim drZavama, koje su na osnovu svog saznanja voljne, da radi zastupanja svojih prirodnih interesa idu putem na strani partnera koji im se za ovo ~ini odgovarajucim, dakle da sklope savez. K tome medutim dolazi jo~ jedno: Pošto preobraCanje određenog duhovnog raspolo.tenja naroda po sebi zahteva te:l:ak rad a i mnogi ga najpre nece razumeti, zloCin je i glupost istovremeno, preko svojih grešaka ovim elementima koji drogacije .tele davati oru.tje za njihovu kontnidelatnost. Mora se shvatiti, da ce neko vreme nuZno trajati dok narod potpuno ne shvati unutra~nje namere vlade, po~to se ne mogu dati obja~njenja zadnjih zaklju~nih ciljeva određenog politi~kog pripremnog rada, vec se mo~e ra~unati samo ili sa slepom verom mase ili intuitivnim uvidom duhovno vi~ih vodećih slojeva. Po~to kod mnogih ljudi ovaj vidoviti politi~ki osećaj za takt i sposobnost naslucivanja ipak ne postoji, a obrazlo~enja se iz politi~kih razloga ne mogu dati, jedan deo intelektualnog vodeCeg sloja ce se uvek okrenuti protiv novih tendencija, koje se usled svoje neprozivosti lako mogu tumOCiti kao ~ist eksperiment. Tako se budi otpor zabrinutih konzervativnih dr1;avnih elemenata.

Iz tog razloga je ipak upravo najveCa obaveza brinuti se o tome, da se takvim ometa~ima utiranju puta medusobnog razumevanja po mogućstvu otme svo upotrebljivo oru~je iz ruku, posebno onda, kada se, kao u na~im slu~ajevima, ionako radi samo o sasvim neostvarljivim, ~isto fantasti~nim brbljarijama oholih dru~tvenih patriota i malogradanskih politi~ara iz kafiCa. Jer da je krik za novom ratnom flotom, ponovnim dobijanjem naših kolonija itd. zaista samo glupa brbljarija, bez ijedne ideje o prakti~nom sprovođenju, pri mimom razmi~ljanju se neCe moci pobiti. Ali pošto se ovi najgluplji izlivi delom bezazlenih, delom ludih protestnih boraca, koji uvek stoje u mimoj slu1;bi našeg smrtnog neprijatelja, u Engleskoj politi~ki iskorištavaju, ne mo~e se ozna~iti povoljnim za Nema~ku. Tako se iscrpljuje u ~tetnim demonstracijama protiv boga i celog sveta i zaboravlja prvi princip, koji je pretpostavka svakog uspeha, naime: Ono što radiš, radi potpuno! Time što se gunda protiv pet ili deset dr.tava, propušta se koncentricija svih voljnih i rIZickih snaga za udarac u srce našeg najopakijeg protivnika i .trtvuje mogućnost saveZlickogjaCanja za takvo razracunavanje.

I u ovom le.ti misija nacionalsocijalistickog pokreta. On mora da poucavanje našeg naroda van sitnica u celini, da se ne rasipa u sporednostima,

veC nikad ne sme da zaboravi, da je cilj za koji mi danas moramo da se

borimo, gola egzistencija naseg naroda, a jedini neprijatelj koga moramo da pogodimo, jeste i ostaje sila, koja nam tu egzistenciju otima.

Mnogo nas toga moze gorko boleti. Ali to jos za dugo nije razlog da razum otka:le i da se besmislenom drekom svada sa celim svetom, umesto da se koncentrisanom snagom postavi protiv najsmrtnijeg neprijatelja.

Uostalom nemacki narod nema nikakvo moralno pravo da ostali svet optuZuje zbog njegovog ponaSanja, tako dugo, dok ne pozove na odgovomost zlocince koji su sopstvenu zemlju prodali i izdali. Nije nikakva sveta zbilja, kada se protiv Engleske, Italije itd. iz daleka psuje i protestuje, ali se puSta da medu narodom hodaju nevaljalci koji su nam kao najamnici neprijateljske ratne propagande oteli oruZje, slomili moralnu kicmu i osaka(eni Rajh izradili za trideset srebmjaka.

Neprijatelj radi samo ono sto se moglo predvideti. Jz njegovog ponaSanja i delovanja treba da ucimo.

Ali onaj ko uopšte ne zeli da se izjasni za visinu takvog shvatanja, taj na kraju mora još da razmisli, da onda jedino preostaje odustajanje, jer se onda iskljucuje svaka politika savezništva za celu buducnost. Jer ako ne mozemo da se povezemo sa Engleskom jer nam je otela kolonije, sa Italijom ne, jer poseduje JuZni Tirol, sa Poljskom i Cehoslova~kom po sebi ne, onda nam osim .lj Francuske koja namje uz to ukrala Elzas-Loren -u Evropi niko ne preostaje. Da li je time pomognuto nema~kom narodu, ne moze biti sumnje.

Jedino je uvek sumnjivo, da li takvo mišljenje zastupa ograni~ena budala ili podmukli lupez.

Ukoliko se pri tom radi o vodama, uvek mislim na poslednjeg.

Tako se po ljudskom prosudivanju obrat psihe pojedinnih, do tada neprijateljskih naroda, moze iavrsiti svakako, ako unutrasnja snaga na~e drzave kao i vidljiva volja za zastitu naseg zivota dopuste da ponovo budemo vredni kao saveznici i dalje, ako se protivnicima takve jedne buduće veze sa prethodno nama neprijateljskim narodima sopstvenom nespretnoscu ili cak zlo~inackim radnjama opet ne da hrana za njihovo delanje.

* * *

Najteze je odgovoriti na trecu zamerku.

Da li se moze zamisliti, da zastupnici stvarnih interesa nacija sa koji~ma se mogu sklapati savezi, mogu da sprovedu svoja gledista nasuprot htenju jevrejskog smrtnog neprijatelja slobodnih narodnih i nacionalnih drzava?

Mogu li snage na primer tradicionalne britanske politike jos da slome ili ne, poguban jevrejski uticaj?

Na ovo pitanje je, kako je vec re~no, vrlo teško odgovoriti. Ono zavisi od prewise faktora, da bi se mogao izreci siguran sud. Sigurno je svakako jedno: U jednoj drl.avi se momentalna drl.avna sila moze smatrditi tako CVTStO stabilizovanom i da obavezno slu:li interesima zemlje, da se vise ne moze govoriti o stvamom efikasnom ometanju politickih potreba od strane intemacionalnih jevrejskih snaga.

406

Borba, koju fašisti~ka /ta/ija vodi protiv tri g/avna oruZja jevrejstva, iako mozda u suStini nesvesno (što ja /i~no ne verujem), je najbolji znak da su,

mada indirektnim. putem, ovoj nadzornoj si/i izbijeni otrovni zubi; Zabrana slobodnoizdarskih tajnih droštava, proganjanje nadnacionalne štampe kao i stalno rođenje internacionalnog marksizma i obmuto konstantno uvršćenje fašističkog shvaćanja društvene ce tokom godina moći uiniti da italijanska vlada sve više služi interesima italijanskog naroda, bez obzira na siktanje jevrejske svetske bidre.

Tere stoje stvari u Engleskoj. U ovoj zernlji "najslobodnije demokratije" Jevrejin danas još skoro neograničeno zaobilaznim putem diktira javno mnjenje. A ipak se i tamo odvija neprekidna borba između zastupnika britanskih i drugih interesa i pobornika jevrejske svetske diktature.

Koliko se jako ove suprotnosti često sudaraju, moglo se posle rata po prvi put najjasnije spoznati u različitom stavu britanskog državnog vodstva s jedne strane i štampe s druge strane prema japanskom problemu.

Odmah posle završetka rata je počela da se pojavljuje ponovo stara međusobna razdaljenost između Amerike i Japana. Naravno da ni velike evropske svetske sile nisu mogle da ostanu ravnodušne prema ovoj ponovnoj pretecoj ratnoj opasnosti. Sve rodbinske veze ne mogu u Engleskoj ipak da spreče izvestan osećaj zavidljivosti i zabrinutosti prema rastu američke unije na svim poljima međunarodne ekonomske i političke sile. Iz nekadašnje kolonijalne zemlje, deteta velike majke, izgleda nastaje nova gospodarica sveta. Razumljivo je, što Engleska danas u zabrinutom nemiru preispituje svoje stare saveze a britanska politika sa strahom zuri u susret budućnosti, u kom se više neće govoriti: "Engleska na morima!", već, "Mora unije!"

Teško je izaci na kraj sa gigantskim državnim kolosom sa njegovim enormnim bogatstvima nederivate zemlje nego sa nekim stisnutim nemačkim . Rajhom. Ako bi se ikada i ovde zakotrljala kocka za poslednju odluku, Engleskoj bi, iako usmerena samo na sebe, predstojala zla kob. Onda se pohlepno poseće za futom pesnicom i hvata se za savez, koji, rasno misleći, može da neodgovoran, i vno -politički ipak predstavlja jedinu mogućnost jačanja britanskog svetskog položaja prema američkom kontinentu koji teži za višim. Dok se, dakle, englesko državno vodstvo uprkos zajedničkoj borbi na evropskim bojnim poljima nije htelo da odvali da oslabi savez sa azijskim partnerom, cela jevrejska štampa je s leda napala ovaj savez.

Kako je moguće, da jevrejski organi, do 1918. verne štitonoše britanske borbe protiv nemačkog Rajha, odjednom počine verolomstvo i krenu sopstvenim putevima ?

Uništenje Nemačke nije bio engleski već u prvom redu jevrejski interes, baš .kao što i danas uništenje Japana manje služi britansko -državnim interesima nego široke mreže vodećeg jevrejskog svetskog Rajha. Dok se Engleska muči oko održanja svog položaja na ovom svetu, Jevrejin organizuje svoj početak osvajanja iste. .

On današnje evropske davne već vidi kao bezvoljni alat u svojim šakama, bilo na obilaznom putu takozvane zapadne demokratije ili u formi

407
direktnog savladavanja ruskim boljševizmom. Ali ne drži on tako uhvaćen u mrežu samo stari svet, već i novom prethodi ista sudbina. Jevreji vladaju

berzanskim silama ameri~ke unije. Svake godine ona dopušta uspon do kontrolnog gospodara radne snage stodvadesetmilionskog naroda; samo su još nekolicina, ljuteci se, tu danas potpuno nezavisni.

Lukavom spretnošću masiraju javno mnjenje i od njega stvaraju instrument borbe za sopstvenu budućnost.

Najveće glave jevrejstva već veruju da vide kako se približava ispunjenje njihove testamentarne izborne parole o velikom razjedaњу naroda.

U okviru te velike horde denacionalizovanih kolonijalnih oblasti bi samo jedna jedina nezavisna država mogla da u poslednji čas upropasti celokupno delo. Jer boljševizirani svet može da postoji samo ako obuhvata sve.

Ako i samo jedna država održu svoju nacionalnu snagu i veličinu, jevrejski svetski satrapski Rajh će i mora, kao svaka tiranija na svetu, da podleže snazi nacionalne ideje.

Jevrejin predobro zna, da svojim hiljadugodišnjim prilagodavanjem može da podriva evropske narode i da ih odgaja kao bastarde bez roda, ali da ne bi bio u stanju da azijskoj nacionalnoj državi tipa Japana donese istu sudbinu. On danas može da zavarava Nemca i Engleza, Amerikanca i Francuza, do uloga Azijata mu nedostaju mostovi. Tako pokušava da Japansku nacionalnu državu slomi snagom današnjih sila tvorevina, da bi se rešio opasnog suparnika, pre no što se u njegovoj šaci poslednja državna sila pretvori u despotiju nad nenaoružanim bicima.

U svom hiljadugodišnjem jevrejskom Rajhu se boji japanske nacionalne države zato što čeli njeno uništenje još pre zasnivanja njegove sopstvene diktature.

Tako danas huška narode protiv Japana kao nekad protiv Nemačke, i može se desiti da, dok britanska politika još pokušava da gradi na savezu sa Japanom, britansko -jevrejska štampa izazove borbu protiv saveznika i proklamajući demokratiju i pod borbenim poklicem: "Dole sa japanskim militarizmom i carizmom!" pripremi rat do uništenja.

Čak je Jevrejin danas u Engleskoj postao neposlušan.

Borba protiv jevrejske svetske opasnosti će tako i tamo poretiti.

I opet upravo nacionalsocijalistički pokret treba da ispuni svoj najveći zadatak:

On mora da narodu ostvori očiglednost o tuđim nacijama i mora stalno i stalno da podseća na pravog neprijatelja našeg danasnjeg sveta. Umesto mrnje i protiv Arijevaca, od kojih nas skoro sve može da odvoji, a sa kojima nas ipak i veze zajednička krv i jezik i juna jednovrsne kulture, mora da zbog neprijatelja čovečanstva, kao stvarnog zločinca sveg jada, preda opštem besu.

Međutim, mora da se brine za to, da se bar u našoj zemlji prepozna najsmrtniji protivnik i borba protiv njega kao sjajan znak svetlijeg vremena da može da i drugim narodjima pokaže put za spas arijevskog čovečanstva koje se bori.

Uostalom onda razum može da bude naša vodilja, volja naša snaga.

Sveta dužnost, da se tako dela, neka nam daje ustrajnost, a najviši ciljnik nek ostane naša vera.

Po dolasku na vlast, Hitler se ubrzano pripremao za novi rat.

,
: